

Chương 67

Không Thể Thừa Nhận Sự Thật

Suy nghĩ một lát, nàng đã nghĩ xong.

Việc này cứ tình hình thực tế nói, chỉ là nói mềm mại chút.

Không nói rõ ràng, bên Hoàng đại nương không từ bỏ ý định thì việc này chưa xong. Nếu nói quá trực tiếp lại sợ tổn thương mặt mũi ca tẩu nhà mẹ đẻ Hoàng đại nương. Khi không đắc tội với người nàng cũng không làm.

Vì thế, nàng hớn hờ trở lại phòng bếp, vỗ tay cười đối với Hoàng đại nương nói: "Ta đã nói lão nhân gia người có phúc mà! Ta cũng không biết nói như thế nào cho tốt!"

Hoàng đại nương thấy nàng như vậy, mừng đến tâm ngứa, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cười không khép được miệng, hỏi thẳng: "Là thành sao? Ta đã nói mà, Nhậm tiểu ca đối với Vinh Tử như vậy nhưng là... Hi! Chúng ta lớn tuổi như vậy, chuyện gì chưa từng thấy qua, còn có thể nhìn lầm sao?"

Trong lòng vợ Đại Mãnh "lộ bộ" một chút, thầm nghĩ hỏng rồi, diễn hơi quá.

Nàng vội cười hì hì khoát tay nói: "Không phải! Không phải nói cái kia chuyện đó vẫn không thành. Nhậm huynh đệ nói trước mắt không muốn thành thân. Ta đang nói Đỗ Quyên! Đại nương, lão nhân gia, người thật có một cháu gái tốt. Người trong thôn ai thấy mà không khen! Đó là người gặp người thích nha!"

Nụ cười trên mặt Hoàng đại nương không kịp rút đi đã bị lời của nàng làm tỉnh mộng.

Nàng định hỏi cho rõ, lại nói Nhậm tiểu ca muốn chờ thêm hai năm mới thành thân cũng không sao, bọn họ chờ nỏ, ai ngờ vợ Đại Mãnh lại khen Đỗ Quyên. Nói vừa nhanh lại vang dội, còn mang theo một trận cười giòn tan, nàng chen miệng không lọt.

Người ta khen cháu gái nàng, đương nhiên nàng cảm thấy có mặt mũi.

Nhưng khen vào lúc này có chút không đúng lúc.

Nếu Đỗ Quyên lớn tuổi chút, dù chỉ 10 tuổi thì còn có thể thuyết minh Nhậm Tam Hòa coi trọng Đỗ Quyên, nhưng trước mắt nàng còn đang bú sữa mà.

Nàng trưng mặt không biết làm sao. Đợi vợ Đại Mãnh bót cười lại, mới lấp bắp hỏi: "Mẹ nuôi nàng, rốt cuộc Nhậm tiêu ca có ý gì?"

Vợ Đại Mãnh thấy nói nhiều như vậy nàng còn chưa hết hy vọng, biết lừa gạt không xong, nên giải thích: "Nhậm huynh đệ nha, hấn cũng thích Đỗ Quyên đứa bé này này..."

Hoàng đại nương hoảng sợ, cả kinh kêu lên: "Hấn thích Đỗ Quyên?"

Vợ Đại Mãnh gạt đầu nói: "Đúng rồi!"

Chợt thấy sắc mặt nàng cổ quái, ý niệm thoáng qua liền biết nàng hiểu sai, vội vỗ tay nói: "Coi miệng của ta kìa, lời nói không rõ ràng. Đại nương! Lão nhân gia người cũng đừng có hiểu sai. Nhậm huynh đệ cảm thấy Đỗ Quyên làm người vui. Gia gia, nãi nãi ta cũng nói như vậy. Nói tương lai Đỗ Quyên có đại phúc khí. Hai người cứ chờ hưởng phúc đi!"

Vợ Đại Mãnh giọng: "Tẩu tử, người không nói rõ ràng làm ta cũng giật mình."

Hoàng đại nương vội sắp điên, nghĩ 'đại phúc khí' cũng để nói sau.

"Mẹ nuôi nàng, người cứ nói đi, Nhậm tiêu ca có thích Vinh Tử hay là sao?"

Nàng dứt khoát trực tiếp hỏi.

Vợ Đại Mãnh cười nói: "Đại nương đừng nóng vội..."

Hoàng đại nương bĩu môi, nàng có thể không vội sao?

"... Nhậm huynh đệ thấy Đỗ Quyên dễ thương. Mỗi lần thấy nàng đều muốn nhìn, muốn chơi đùa một hồi. Hôm nay vừa vào cửa, hấn liền nhìn về phía Đỗ Quyên. Vừa vặn Vinh Tử đang bế Đỗ Quyên, cũng không biết sao, thiếu chút nữa làm rớt Đỗ Quyên. Hấn không yên lòng nên nhìn chừng cả nửa ngày. Sau đó Đỗ Quyên muốn đi tiểu..."

Nàng cũng không dài dòng. Triệt để thay đổi phương cách, đem duyên có nói rõ ràng.

Tóm lại, bởi vì Nhậm Tam Hòa quan tâm Đỗ Quyên mới nhìn nàng, không phải là nhìn Vinh Tử.

Cho nên, hấn đối với Vinh Tử một điểm ý tưởng cũng không có.

Vì sợ Hoàng đại nương vì mặt mũi không nhìn được, vợ Đại Mãnh khen Đỗ Quyên đến mức "Thiên thượng thiếu có, địa hạ Vô Song" (trên trời hiếm thấy, dưới đất không có người thứ hai), ý tứ là người ta như vậy đều bởi vì cháu gái người.

Hoàng đại nương nhất thời khó có thể tiêu hóa chuyện vợ Đại Mãnh "đánh giá cao" Đỗ Quyên, giống như lúc trước Hoàng Tước Nhi ăn một chén lớn thịt, không thể tiêu hóa bị đau bụng.

Cả người nàng giống như bị chia ra làm hai, một nửa đối phó với ngực bị đau, một nửa lại cười khan đối với vợ Đại Mãnh nói: "Thì ra là như vậy! Chuyện này ta hiểu. Không có việc gì, không thành cũng không sao. Ha hả! Đa tạ mẹ nuôi nàng. Ta đi đây! Nga, ta ôm Đỗ Quyên về luôn."

Vợ Đại Mãnh bắt động thanh sắc quan sát sắc mặt nàng, vừa cười nói: "Vừa rồi ta đi ngang qua, thấy trong phòng không động tĩnh, chắc là mấy đứa nhỏ đều ngủ. Nếu không chờ Đỗ Quyên tỉnh, ta đưa nàng qua."

Hoàng đại nương vội nói: "Hay để ta ôm về. Sao để cho các người tiếp đến đưa đi. Mọi người buổi tối qua bên ta ăn cơm, lát nữa chúng ta phải đi. Cữu nãi nãi nàng cũng thích Đỗ Quyên, muốn ôm đi chơi."

Vợ Đại Mãnh đành phải nói: "Vậy đại nương đợi chút, ta đi ôm Đỗ Quyên ra."

Cháu gái của người ta, nàng không thể không buông.

Nàng không muốn để Hoàng đại nương ôm đi, sợ nàng thấy Nhậm Tam Hòa sẽ xấu hổ, bởi vì đi ra ngoài phải đi qua nhà chính.

Đỗ Quyên trong lúc ngủ mơ bị Hoàng đại nương ôm về nhà.

Cũng không phải là không ôm về là không thể, là Hoàng đại nương lầy có mà thôi.

Trở lại nhà đại nhi tử, Hoàng đại nương còn chưa hòa hoãn lại.

Mãi đến khi giao Đỗ Quyên cho Phùng Thị ôm vào phòng, nàng mới ngồi xuống trước chậu than, đối mặt với ánh mắt hỏi thăm của tẩu tử, nghĩ nên nói như thế nào.

Đầu xuân thời tiết vẫn rất lạnh. Vừa qua bữa trưa, mặt trời đã yếu hẳn, bên ngoài lạnh âm âm. Cho nên mọi người vừa đi vào là ngồi vây quanh chậu than bên góc tường, vừa cắn hạt dưa vừa cười.

Hoàng đại nương thấy Phùng Thị vào phòng, đơn giản nói thẳng không nói thẳng nàng cũng nói không rõ a, vì thế đem chuyện đã xảy ra nói một lần.

Giống như Hoàng đại nương, chị dâu nàng cũng không thể tiếp thu sự thật này.

Điều này sao có thể chứ?

Một nam nhân còn trẻ như vậy lại chú ý một đứa bé còn bú sữa, ai tin?

Cho dù bộ dạng Đỗ Quyên thảo nhân hỉ, đùa hai câu là thôi, có thể cứ nhìn chăm chăm nàng như vậy sao? Ngay cả cha ruột, Hoàng Lão Thực cũng không lúc nào cũng nhìn chăm chăm khuê nữ như vậy!

Nàng luôn lặng lẽ đánh giá Nhậm Tam Hòa, rõ ràng hẳn nhìn Vinh Tử bao lâu, thật sự ánh mắt đều nhìn thẳng.

Chết nàng cũng không tin hẳn không có ý với Vinh Tử!

Nhưng lần này tiểu cô đích thân đi hỏi, cửa thân này cũng do nàng thu xếp, nàng sẽ không gạt mình.

Mọi người đều trầm mặc.

Lúc Hoàng đại nương trở về, Vinh Tử biết muốn nói đến việc hôn nhân của mình, không tiện ngồi trước mặt nghe, vội kéo Ngọc Trân đi tới nhà xí bên ngoài.

Lúc trở về, nhìn thấy sắc mặt nãi nãi và cô nãi nãi, nàng biết việc hôn nhân không thành.

Nàng tận lực làm dường như không có việc gì. Ngồi buống bên chậu than, dùng một cây nhánh cây gậy than lửa, kêu Ngọc Trân. "Đưa năm hạt dưa cho ta."

Thiếu nữ muốn che giấu nhưng cũng không che giấu được vẻ thất lạc trên mặt.

Bà nội nàng rất đau lòng, không muốn ở lại đây, nhìn Hoàng đại nương nói: "Lão Đại! Chúng ta ăn cũng ăn, uống cũng uống, đi về thôi."

Một câu làm xúc động tâm Hoàng đại nương, đáy lòng toát ra một cỗ hỏa, quay vào phòng hô: "Nhà lão Đại, người đi ra đây! Trời không còn sớm, chúng ta trở về nấu cơm cũng không kịp, thì ở lại đây làm thêm một bữa đi. Cũng không làm khó người. Đem đồ ăn dư gom lại, mang con thỏ kia nướng lên, chưng chút cá, thịt khô, nấu chút nấm và măng, lại nấu đậu hủ, đối phó một bữa thôi."

Phùng Thị nghe xong khí nộ: mỗi lần bà bà nói chuyện là có thể làm tức chết nàng!

Nói thật dễ nghe, không cần khó khăn, đem đồ ăn dư gom lại, lại đem đồ ăn trong nhà nấu thêm một lần không phải buổi trưa nàng đã làm những món này sao!

Làm thì làm đi, cuối cùng còn thêm một câu "Đối phó một bữa thôi".

Phí tâm thu xếp như vậy chỉ có thể tính là "đối phó", vậy nếu là không đối phó nên làm cái gì bây giờ?

Dù trong nhà nàng còn giấu bao nhiêu món ăn thôn quê không nấu cho bọn họ ăn. Hoàng Lão Thực không biết sẵn thứ.

Nàng tức giận đến cả người phát run, phần nộ nhìn một đám người ngồi bên ngoài mà không biết làm sao: không lẽ nàng xông ra, trước mặt những người này tranh cãi âm ỉ một trận với bà bà sao?

Cuối cùng, nàng thẫn thờ đi ra ngoài, không nói tiếng nào vào phòng bếp.

Hoàng đại nương ngồi nhàn thoai với đám người.

Qua một lát, không khí đã tốt lên.

Cũng đúng thôi, việc hôn nhân không thành là thường có, không đáng vì việc này mà nổi lửa.

Tiếng nói chuyện phía ngoài rất nhanh đánh thức Đỗ Quyên. Nàng liền đứng lên, nhìn kỹ chung quanh, thì ra đã về nhà, đang ngủ trên giường.

Hoàng Tước Nhi đang ngồi ở bên giường, nhìn thấy nàng tỉnh lại, lập tức cười.

Nàng tiến lên đưa tay sờ đũng quần của nàng, cảm thấy vẫn khô ráo, rất hài lòng, nhỏ giọng hỏi: "Muốn tiểu tiểu không?"

Đỗ Quyên không muốn tiểu, ôm cổ nàng, hai người cùng nhau lăn ngã vào giường.

Hai chị em thực ăn ý, đều im lặng cười, sợ kinh động người bên ngoài.

Hoàng Tước Nhi nhìn khuôn mặt trắng hồng vừa tỉnh ngủ của muội muội, nhin không được dùng môi đụng một cái, cảm thấy thập phần vui vẻ.

Kỳ thật nàng kỳ muốn hôn một cái, nhưng dùng miệng cắn mặt muội muội, nàng cảm thấy không được tốt, cho nên thường cẩn thận chạm một chút, hoặc là nhẹ nhàng cọ má.

Mặt của muội muội bóng loáng như vải lụa, cọ thực thoải mái.

Hai người chơi một hồi, Đỗ Quyên muốn tiểu, liền kêu "vụt vụt".

Không có biện pháp, con nít thay đổi bất thường, tiểu tiện nói đến thì đến.

Hoàng Tước Nhi vội vàng xuống giường đi ra ngoài.

Mặc dù bên ngoài có rất nhiều người, nàng cũng không dám gọi. Chuyện vừa rồi nàng cũng mơ mơ hồ hồ nghe được, trực giác nãy nãy và đại cứu nãy nãy đều mất hứng, nên nàng chạy vào phòng bếp gọi Phùng thị.

Phùng Thị không trách Tước Nhi nhiều chuyện, nàng cũng không trông cậy vào bà bà giúp đưa Đỗ Quyên đi tiểu.

Vì thế, nàng bỏ dở chuyện trong bếp, đi vào phòng mang Đỗ Quyên đi tiểu.

Thấy nàng vào phòng, Hoàng đại nương tức giận hỏi: "Cơm chín chưa?"

Phùng Thị quay đầu lại nói: "Chưa chín đâu."

Hoàng đại nương thấy nàng nửa ngày không ra, cho rằng nàng giở tính tình, cao giọng nói: "Cơm chưa xong người còn ở trong phòng cần nhân. Phụng Cô một người làm hết sao? Nàng đang giúp người đó, người đừng có lười nhác."

Phùng Thị tràn ngập lửa giận, lớn tiếng nói: "Ta cho Đỗ Quyên đi tiểu!"

Hoàng đại nương nghe xong, lửa giận đang bị kiềm hãm liền bốc cao tám trượng, cả giận nói: "Chúng ta nhiều người ngồi ở đây, vẫn không thể cho nàng đi tiểu sao? Chê chúng ta tay thô sợ làm rách khuê nữ ngươi?"

Lời này thật ứng với chuyện lúc nãy, chị dâu nàng định khuyên cũng không muốn lên tiếng.

Hoàng đại nương càng nói càng tức, vút một nắm hạt dưa trên tay vào chậu than, cao giọng nói: "Một nha đầu thôi mà ngươi nuông chiều thành như vậy! Túi tã ở trên người có gì mà lo lắng? Trẻ con nhà ai không phải nửa ngày một ngày mới đổi tã một lần. Ai giống nha đầu kia kỹ như vậy, muốn cũng phải có mệnh đó; không có mệnh đó, sống trong nhà nghèo phải có dáng vẻ của người nghèo. Ăn mặc cũng phải nói, ngươi có bản lĩnh mua mấy nha đầu đến hầu hạ nàng, ta liền phục ngươi. Đẹp mặt, có phúc ở trong núi này, trưởng thành cũng gả cho hán tử trong núi, tưởng còn có thể làm nương nương ..."

Đỗ Quyên nghe được trợn mắt há hốc mồm

Nàng chỉ muốn đi tiểu thôi, sao lại mượn đề tài phát huy như vậy?

Nãi nãi phát lửa lớn như vậy, ở giữa có chuyện gì mà nàng không biết?

Phùng Thị rốt cuộc không thể nhịn được nữa .

Chương 68

Thi Triển Uy Phong

Hoàng gia loạn thành một đoàn.

Đỗ Quyên khàn cả giọng gào khan.

Phải nói từ lúc vợ Đại Mãnh rời đi.

Sau khi vợ Đại Mãnh đi, Hoàng lão cha liền phân phó mọi người về nhà.

Cơm không còn cách nào ăn. Con dâu cả nằm trên giường, chẳng lẽ bọn họ mặt dày tự mình nấu tự mình ăn?

Tuy hận trong lòng nhưng không dám mắng nữa.

Nếu như mắng, Phùng Thị lại tìm chết, nháo xảy ra chuyện thì ai cũng không dễ chịu, chỉ có thể tạm thời nhịn xuống khẩu khí này.

Vinh Tử và Ngọc Trân thích Đỗ Quyên, muốn ôm nàng về chơi.

Đỗ Quyên đương nhiên không chịu. Nhưng Vinh Tử ôm lấy nàng, nàng không có năng lực phản kháng. Hoàng Tước Nhi cũng không dám ngăn cản, nãi nãi lại không kêu nàng đi chung, đành phải đi theo sau Vinh Tử, trong lòng rất gấp.

Đi tới nhà chính, Đỗ Quyên nhìn thấy cái nôi, vội đưa tay "A a" gọi.

Vinh Tử kỳ quái, cho rằng nàng muốn cái gì, liền ôm nàng đến trước cái nôi.

Chờ nàng cúi lưng, Đỗ Quyên như khi trườn người xuống nôi.

Vinh Tử lại muốn ôm nàng dậy nhưng không được. Hai tay nàng gắt gao níu chặt thành nôi không buông. Nếu cố kéo tay ra, nàng sẽ khóc gọi.

Vinh Tử và Ngọc Trân không thể tưởng tượng nổi.

Hoàng đại nương thấy liền nổi giận, không nhịn được nói: "Không đi thì thôi. Không biết điều! Làm như ai cũng hiếm lạ nàng."

Đỗ Quyên không để tâm, coi nàng như không khí.

Thiệt! Lại không phải là nãi nãi ruột của nàng.

Cho dù là nãi nãi ruột, thích thì nàng thân cận chút, không thích thì nàng cách xa chút, có gì lớn lao đâu! Cũng không biết tại sao nương biến quan hệ thành khản trương như vậy, còn tìm chết nằm trên giường nữa.

Lúc mọi người đang muốn đi, Tiểu Bảo bỗng vọt vào trong phòng Phùng Thị.

Hắn vào lấy đồ chơi của Đỗ Quyên.

Tuy Hoàng lão Nhị là thợ mộc, nhưng thợ mộc và thợ mộc có thể giống nhau sao?

Đừng nhìn những thứ kia là lật vặt, đều là nghệ thuật điêu khắc. Với tay nghề của Hoàng lão Nhị, sợ là cả đời cũng làm không được.

Cho nên Tiểu Bảo rất thích những món đồ chơi kia.

Nhưng vợ Đại Mãnh chạy tới nói một phen, ngay cả nãi nãi bình thường rất cứng chiều hắn, cũng không để cho hắn cầm mấy thứ này về nhà.

Hắn quá giận, cầm cái rổ nhỏ đựng đồ chơi chạy ra.

Phượng Cô nhìn thấy, vội vã ngăn cản nói: "Đây là của muội muội, không thể lấy."

Hoàng đại nương cố áp chế cơn giận, quát: "Cho hắn chơi!"

Tiểu Bảo không nói tiếng nào cầm lấy con trâu nhỏ, thị uy trước mặt Đỗ Quyên ném xuống đất, nhấc chân đạp.

Chợt nghe "răng rắc" một tiếng, trâu gãy chân.

Cho dù là nam mộc, chân trâu mảnh như vậy, lại qua điêu khắc, không chịu nổi một cước của hắn.

Tiếp đến, Tiểu Bảo lại ném thùng gỗ nhỏ xuống đất đạp.

Nhưng thùng gỗ tròn, vừa giẫm lên là trượt, lăn qua một bên, không đạp nát.

Thật rắn chắc!

Đỗ Quyên sững sờ nhìn, trong não toát ra ý nghĩ này.

Sau đó, nàng đưa mắt nhìn về phía Hoàng lão cha, Hoàng đại nương, còn có những người khác.

Mọi người chẳng biết tại sao, bị nàng nhìn đến thấy nao nao.

Mọi người nhìn thấy một tiểu động vật chưa biết nói chuyện, bỗng nhiên dùng ánh mắt tràn ngập ý vị nhìn mình, có thể không sợ hãi sao?

Đỗ Quyên yên lặng nhìn bọn họ một hồi, sau đó quay nhìn Tiểu Bảo.

Sau khi Tiểu Bảo đạp hỏng đồ chơi của Đỗ Quyên, đặc ý hướng nàng cười, một vẻ "coi ngươi có thể làm gì ta".

Phượng Cô vội nói: "Đỗ Quyên..."

Một lời chưa xong. Đỗ Quyên đã thét chói tai, thanh âm đột nhiên trở lên, đâm thẳng vào tai.

Mọi người run run một cái, trong lòng "lộp bộp", thiếu chút nữa muốn bịt lỗ tai.

Một tiếng chưa kết thúc, tiếng thét khác lại bắt đầu.

Mọi người thấy tiểu nữ oa kia nhìn Tiểu Bảo, bèn thanh khóc thét, khóc đến tê tâm liệt phế.

Sau vài tiếng khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn phần hồng của nàng phát tím, quả đấm nhỏ nắm thật chặt, đem hết toàn lực tru lên, lãng cao hơn một lãng, cuốn về phía đỉnh núi.

Phượng Cô luống cuống, bước lên phía trước đỡ nàng; Vinh Tử và Ngọc Trân cũng cố xoa dịu.

Đỗ Quyên dùng sức uốn người, hai tay loạn đánh, hai chân loạn quơ.

Tiểu Bảo sợ choáng váng, ngơ ngác nhìn Đỗ Quyên.

Hoàng Tước Nhi thấy muội muội khóc như vậy, cũng khóc lớn lên theo.

Phùng Thị ở trong phòng nghe Đỗ Quyên thét chói tai, trong lòng luống cuống, từ trên giường đứng dậy, thuận tiện chộp lấy cái kéo trong sọt, lao tới khàn giọng hô: "Giết ta đi! Đem 2 đứa bé đều giết ! Cả nhà đều chết sạch sẽ! Giết nha"

Nàng điên cuồng xông lên trước, dùng kéo loạn đâm loạn.

Hoàng Lão Thực và Hoàng lão Nhị bị dọa sợ, liều chết ôm lấy eo nàng.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương cả người run rẩy lần nữa, hoàn toàn không biết như thế nào cho phải.

Phượng Cô chợt nhớ tới cái gì, đối với đại cữu nãi nãi nói: "Nhanh! Mang Tiểu Bảo đi!"

Đại cữu nãi nãi nghe xong hơi giật mình, không biết vì sao nàng muốn đưa Tiểu Bảo đi.

Phượng Cô nóng nảy, tự mình đến kéo Tiểu Bảo rời khỏi.

Nhưng đã quá chậm, Nhậm Tam Hòa đã xông vào, ngăn ở cổng lớn.

Cổng rất rộng, dáng người hần mạnh mẽ, không mập mạp nên không ngăn chặn toàn bộ.

Hần đứng giữa cửa, hai chân như đinh đóng xuống đất, hai mắt như chim ưng quét qua đám người trong phòng, ánh mắt tựa hàn băng làm người run lên.

Phượng Cô kéo Tiểu Bảo lùi lại một bước, không dám tiến lên.

Thật đáng sợ!

Người thanh niên hoàn toàn khác với lúc trước.

Máy mắn Nhậm Tam Hòa mau chóng buông tha bọn họ, ánh mắt ném về phía Đỗ Quyên.

Thấy Đỗ Quyên khóc như vậy, tay phải của hắn bắt tri bắt giác đưa ra phía sau.

Lâm Đại Mãnh từ bên ngoài chạy vội tới, cầm lấy tay hắn, ánh mắt nghiêm khắc ngăn lại, rồi cao giọng hỏi: "Lão cha, có chuyện gì? Nháo cho dữ dội như vậy?"

Thanh âm không cao không được a. Đỗ Quyên giọng lớn quá, giọng nói phải cao hơn tiếng khóc của nàng mới nghe thấy.

Hoàng lão cha đâu thể nói ra lời.

Huống hồ việc này không thể nói rõ trong hai ba câu, nhắc đến thì một lời khó nói hết, tuyệt không đơn thuần là Tiểu Bảo làm hư con trâu của Đỗ Quyên.

Nhưng là, sao hắn chịu đem việc xấu trong nhà nói ra ngoài!

Lúc này, vợ Đại Mãnh và Lâm Đại Đầu cùng đám nhóc Thu Sinh đều tới.

Vợ Đại Mãnh kinh hoàng nói: "Ái dà, Đỗ Quyên, sao lại khóc đến như vậy? Trước nay nàng không khóc nha!" Vừa nói vừa chạy về phía cái nôi.

Bỗng liếc mắt nhìn thấy Vinh Tử cầm con trâu bị đập gãy chân trên tay, lại cả kinh kêu lên: "Sao chân trâu lại bị gãy?"

Hoàng Tước Nhi luôn nhút nhát lớn tiếng khóc nói: "Là Tiểu Bảo. Hắn lấy con trâu của mọi người... trâu bị bể... Còn dùng chân đập làm mọi người khóc."

Hoàng đại nương tức giận đến không thể nhịn được nữa, một cái tát đi qua, mắng: "Nha đầu chết tiệt! Cho người nhiều chuyện..."

Nửa bên mặt Hoàng Tước Nhi lập tức đỏ lên.

Vốn Đỗ Quyên gào mết mòi, thanh âm nhỏ đi một chút. Thấy nàng đánh Hoàng Tước Nhi, đột nhiên lại cất cao thanh âm, một lần nữa thét chói tai; Hơn nữa, tiếng thét này kéo dài hơn như muốn thay không đổi khí. Mắt thấy gần như nghẹt thở, hai mắt còn thẳng tắp nhìn chằm chằm Hoàng đại nương.

Hoàng lão cha nghe choáng váng, không tự chủ cùng với thanh âm của nàng nín thở một hơi, cao lên, lại cao lên

Sau đó bay xa trượt xuống, âm cuối kéo thật dài không kết thúc.

Hoàng lão cha nín thở chờ đợi.

Cuối cùng, hắn đích thực không nhịn nổi. Một tiếng thét của Đỗ Quyên còn chưa kết thúc.

Lão đầu chịu không nổi, "hô" thở ra một hơi, hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng đại nương.

Lão thái bà đáng chết, không có mắt nhìn. Trước mặt nhiều người như vậy mà đánh cháu gái.

Vợ Đại Mãnh bị dọa sợ, vội lay động Đỗ Quyên, thét to: "Đỗ Quyên, Đỗ Quyên!"

Một mặt quay đầu tức giận đối với Hoàng đại nương nói: "Đại nương, từ từ nói là được. Đánh Tước Nhi làm cái gì?"

Hoàng đại nương chỉ thấy hai lỗ tai "ong ong". Đầu vầng mắt hoa, đứng không vững.

Phùng Thị lại hô lớn "Đem một nhà chúng ta giết sạch thôi", rồi vừa đá vừa cắn. Cắn Hoàng lão Nhi một miếng liền thoát khỏi sự kiềm chế của hai huynh đệ bọn họ, dùng sức đập đầu tường, bị mọi người liều mạng giữ chặt.

Phượng Cô thấy Hoàng Tước Nhi bóc trần nguyên do sự việc, Phùng Thị lại nháo như vậy, Đỗ Quyên hét thảm, lại bị đám người Lâm Đại Mãnh nhìn chăm chăm, không xuống đài được, liền khom lưng dùng sức vỗ xuống mông Tiểu Bảo, mắng: "Thật không hiểu chuyện mà! Đã nói đó là của muội muội, không thể động, ngươi nhất định muốn động."

Vợ Đại Mãnh nói tiếp: "Đều là huynh muội, chơi thì chơi, tại sao đập hỏng chứ?"

Đỗ Quyên thở ra một hơi, quyết tâm nhất định phải cho Tiểu Bảo một bài học, miễn cho đứa bé này quen được nãi nãi nuông chiều "duy ngã độc tôn", vì thế nắm cái gối nhỏ trong nôi đập lên người Tiểu Bảo, vừa khóc vừa thét chói tai, mang theo ngôn ngữ của chim "huyền thuyên oa lạ" không rõ ràng, còn đối với hấn "phốc phốc" nhỏ nước miếng.

Người trong phòng không ai nghe hiểu nàng nói cái gì, nhưng ai thấy cũng hiểu nàng đối với Tiểu Bảo lên án và phẫn nộ: khi dễ ta, dẫm trâu nhỏ của ta! Người xấu! Đánh chết người...

Lâm Xuân và Cửu Nhi lập tức như những con báo nhỏ, không hện mà cùng nhắm phía Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo không phòng bị, bị đứa nhỏ so với mình thấp một khúc đẩy ngã xuống đất, lại thấy mọi người đều trừng hấn, mẹ hấn còn đánh hấn, nhin không được "oa" một tiếng khóc lên.

Lâm Xuân mặc kệ hấn khóc, nhắc chân đá lung tung lên người hấn.

Cửu Nhi cũng hô to "Cho người đi cùng trâu nhỏ của ta", nhào lên đánh hấn.

Lâm Đại Mãnh đứng không yên, tiến lên mỗi tay một đứa kéo ra ngoài.

Tiểu Bảo bị ăn mấy đá, khóc mắng nhào tới đá về phía Lâm Xuân.

Lâm Xuân bị đại bá kéo lại, bởi vậy bị trúng một cước.

Thu Sinh sinh khí, xông lại cho một bàn tay lên mặt hắn, vừa mắng: "Không biết xấu hổ! Kiên thức hạn hẹp! Cho thịt lấy thịt, cho xiêm y lấy xiêm y, cho đồ chơi đòi chơi, một gia đình đều không biết xấu hổ!"

Hạ Sinh cũng tới hỗ trợ, mắng: "Không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ! ..."

Tuy Lâm Xuân và Cửu Nhi bị Lâm Đại Mãnh bắt được, cũng không an phận, mỗi người ôm lấy một cánh tay của hắn như đang chơi đu dây, chân đong đưa trong không cũng loạn mắng.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương nghe xong, xấu hổ, giận dữ muốn chết.

Hôm nay thật quá mất mặt!

Mặc dù là con nít tranh cãi âm ỉ, nhưng nếu không nghe người lớn nói qua những lời này, sao có thể nói rõ ràng bài bản như vậy?

Hoàng lão cha nhìn thấy mấy tiểu tử Lâm gia như những con báo nhỏ, sắc mặt tái xanh.

Bởi vậy có thể thấy được, con trai thật sự rất quan trọng!

Huynh đệ nhiều, đại biểu lực lượng gia tộc lớn, không dễ dàng bị người khi dễ.

Lâm Đại Mãnh thấy tình hình có chút thất khống, đối với Lâm Đại Đầu quát: "Đánh tên tiểu tử này!"

Ánh mắt nghiêm nghị nhìn phía Thu Sinh.

Bàn tay Lâm Đại Đầu lập tức đánh qua.

Thu Sinh "ngao" một tiếng, vội vàng lao ra cửa.

Chạy đến cửa viện đứng lại, một chân trong một chân ngoài, dáng vẻ sẵn sàng xông vào, sau đó quay đầu cao giọng mắng: "Vốn là không biết xấu hổ..."

Lâm Đại Đầu bị chọc tức, xắn tay áo lao tới: "Tiểu tử đáng chết, lão tử đánh gãy chân của ngươi."

Thu Sinh liền chạy xa.

Lâm Đại Mãnh lại cúi đầu vỗ mấy bàn tay vào hông Cửu Nhi, mắng: "Dám đánh người, lão tử liền đánh ngươi."

Cửu Nhi thế nhưng không khóc.

Lâm Xuân cũng không tránh khỏi, cũng bị vài bàn tay của đại bá.

Đỗ Quyên áy náy không thôi, đột nhiên nhớ tới một bài ca: "Ngày hôm qua người vì ai bị một trận đòn, hôm nay người lại vì ai bị mắng một trận. Bị đánh bị mắng, cũng là vì người tiểu oan gia này."

Xin lỗi , tiểu huynh đệ!

Sau này tỷ tỷ nhất định dụng tâm dạy dỗ các người, tranh thủ làm cho các người đi ra khỏi thôn Thanh Tuyền.

Nhưng hôm nay việc này còn chưa xong, nàng còn muốn tiếp tục biểu diễn.

Vì thế, hai tay nàng vung loạn, quét tay vợ Đại Mãnh ra, khóc đưa bàn tay về phía Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi khóc tiến lên ôm lấy nàng.

Hai tay Đỗ Quyên ôm chặt cổ nàng, ôm đến gất gao.

Trước mặt mọi người trong phòng, hai tỷ muội ôm đầu khóc rống.

Quang cảnh đó thật thê thảm, như những đứa trẻ không cha không mẹ vậy.

Đỗ Quyên không cần cha, không cần nương, chỉ cần tỷ tỷ, có thể thấy được bình thường đều do Hoàng Tước Nhi chăm sóc nàng, thật làm cho người ta thương tâm.

Mọi người thấy không ai là không rơi lệ, ngay cả Hoàng đại nương cũng hối hận không nên đánh Hoàng Tước Nhi trong cơn giận dữ. Nói đến cùng, đó là cháu gái của nàng.

Chương 69

Kết Quả Đấu Tranh

Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên khóc thương tâm như vậy, đối với Tiểu Bảo mắng "Bại hoại. Không biết xấu hổ. Mí mắt thiên. Trộm đồ." Đem hết những câu mắng người hẳn từng nghe qua và có thể nhớ được đều xả trên người Tiểu Bảo.

Cửu Nhi sinh trưởng tại đại gia đình, so với hẳn rõ ràng "lịch duyệt" phong phú hơn, lại nói hẳn lớn thảng hơn, bởi vậy mắng càng có "tiêu chuẩn": "Lấy đồ nhà người ta, đem móng vuốt người chặt xuống cho nhớ lâu."

Phượng Cô nghe trợn mắt há hốc mồm.

Hoàng đại nương tức giận đến phát ngất.

Đang định phát tác đã thấy Lâm Đại Mãnh khom lưng, bàn tay lớn như cây quạt hương bồ thay phiên nhau vỗ xuống mông hai đứa nhỏ, "ba ba" vài tiếng, mỗi tiếng kêu vang giòn giã so với Phượng Cô đánh Tiểu Bảo còn ác hơn nhiều. Lời của nàng liền bị nghẹn trong yết hầu không ra được.

Nhưng Cửu Nhi và Lâm Xuân thật là cực phẩm. Mông bị ăn bàn tay, miệng vẫn như cũ mắng không ngừng, rất có 'gan hùm mật gấu', đối mặt với địch nhân, với "khổ hình" vẫn cười nói tự nhiên.

Đỗ Quyên đã dừng khóc, há to miệng nhìn một màn này.

Lâm Đại Mãnh đang làm gì đây?

Có người nào đánh con và cháu như người sao?

Đỗ Quyên "a a" kêu to, lúc này kêu từng câu ngắn, dòn dập mà bén nhọn.

Lâm Đại Mãnh ngẩng đầu nhìn lên, tiểu nữ oa đang căm tức nhìn hẳn.

Hắn sừng sốt, nhin cười không được, nói: "Được rồi, người đừng khóc, ta sẽ không đánh nữa. Cửu Nhi, còn không cầm miệng cho ta, bằng không tối nay không cho ăn cơm, quỳ một đêm cho ta."

Cửu Nhi nghe sự trừng phạt này có chút nặng, lại thấy Đỗ Quyên không khóc, vội ngoan ngoãn cầm miệng.

Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên dừng khóc, cũng ngừng mắng.

Lâm Đại Mãnh liền thả bọn họ.

Hai đứa nhỏ được thả ra vội chạy về phía Đỗ Quyên, mỗi người kéo một tay nhỏ của nàng.

Lâm Đại Mãnh thấy sắc mặt Hoàng lão cha rất tồi tệ, ha hả cười lớn đối với Lâm Đại Đầu phát tay nói: "Đều đi về đi. Không sao."

Lại hướng về phía Hoàng lão cha cười nói: "Ta tưởng là chuyện gì, thì ra là đám nhỏ nháo. Ai, chuyện này thì có là gì! Lão cha không thấy nhà ta đông con nít, mỗi ngày đều ầm ĩ ba bốn lần. Nhà ai cũng là như vậy, trẻ con nháo gà bay chó sủa suốt ngày. Nhà các người coi như là tốt, hai huynh đệ ở xa, đám trẻ ít gặp nhau cũng ít rùm beng hơn."

Rồi hướng Phùng Thị hô: "Đệ muội! Người cũng đừng khóc. Đám nhỏ cãi nhau, đừng để trong lòng. Đều là cháu trai, lão cha và đại nương đều đau lòng, nghe bọn hấn nói là được." Vừa nháy mắt kêu vợ kéo Phùng Thị vào phòng.

Hoàng lão cha vội vàng cười nói: "Đúng, đúng. Mỗi nhà đều có một bản kinh khó đọc."

Lâm Đại Mãnh nói chuyện này như một trò khôi hài, còn nói nhà nhà đều như vậy, trong lòng hấn dễ chịu hơn. Quả nhiên cảm thấy chuyện không có gì đáng ngại.

Lại có, những lời Lâm Đại Mãnh nói với Phùng Thị, bất kể là không biết hay là biết nội tình, đều giữ thể diện của hấn, hơn nữa là vô tình nhúng tay, vì thế nhẹ nhàng thả ra, nhân cơ hội xuống đài.

Lâm Đại Mãnh cười nói: "Cái gì kinh với không kinh! Đều là con cháu, tốt xấu gì cứ đánh một trận là xong việc." Nhìn phía Đỗ Quyên, "Người cũng nên bị đánh!"

Đầu tiên Đỗ Quyên ngạc nhiên, rồi nhìn hấn nhếch miệng cười.

Mặc kệ vì sao hấn ba phải, lời nói đều có dụng ý. Tuy tuổi tác mình không nhỏ, nhưng trong sơn thôn chưa chắc người ta hiểu đạo lý đối nhân xử thế như hấn, không bằng thuận thế xuống đài, kết thúc đi!

Một hồi khóc một hồi cười, chính là bản sắc của trẻ con.

Ai ngờ mọi người thấy nàng cười, đều buông một hơi thở dài vỗ tay kêu lên: "Lại cười ! Lại cười !" Quả thực rất mừng rỡ.

Cười tốt hơn khóc a!

Phượng Cô giòn giã nói: "Ái dà, nàng còn nhỏ như vậy, ai nữ đánh chứ! Đỗ Quyên, đều do ca ca không tốt, ca ca phá hư. Tiểu thẩm đánh ca ca, xem "

Hai tay đặt tại bên má Tiểu Bảo, "ba ba" vỗ hai tiếng.

Đang dỗ trẻ em!

Đỗ Quyên buồn cười, cười càng lợi hại.

Mọi người đều cho rằng nàng thấy Tiểu Bảo bị đánh nên cao hứng cười, một lượt đi tới đỡ nàng, phảng phất như chuyện lúc nãy chưa từng phát sinh qua, như trẻ nhỏ nghịch ngợm thôi.

Tuy Tiểu Bảo không bị đánh nhưng thấy mọi người vì đỡ Đỗ Quyên làm ra các loại tình trạng, vừa ghen tị lại ùy khuất, khóc lên, giống như thật bị đánh.

Cửu Nhi và Lâm Xuân thấy, vỗ tay cười nói: "Đồ khóc nhè, bói rom. Bối đến bờ sông, bị chó cắn. Chó là người, đại lão biểu." Vừa đọc vè vừa dùng ngón tay lêu lêu, mắt lại liếc Lâm Đại Mãnh.

Không ngờ Lâm Đại Mãnh đứng yên híp mắt cười. Lâm Đại Đầu lại nhẹ nhàng đi lên trước, gõ một cái trên đầu hai đứa trẻ, "Ta cho người mắng! Ta cho người mắng!"

Hắn ôn nhu hơn, tay giơ cao lại nhẹ nhàng hạ xuống.

Lâm Xuân và Cửu Nhi nhanh chân chạy ra ngoài, đứng trong sân kêu.

Tiểu Bảo giận dữ, chỉ vào Đỗ Quyên nói: "Nàng mới khóc nhè!"

Phượng Cô trừng mắt quát: "Muội muội là con gái, mới mấy tháng tuổi."

Tiểu Bảo á khẩu không trả lời được.

Lâm Đại Mãnh nhẹ nhàng vỗ đầu hắn, cười nói: "Đều do người nháo. Nghịch ngợm quá! Thật giống đại tiểu tử nhà ta, hơi sơ sễnh một chút là nhảy tọt xuống sông. Đám nhỏ này không có đứa nào là bớt lo."

Hoàng lão cha nghe hắn so sánh Tiểu Bảo với con trai hắn, hết sức cao hứng.

Hắn vờ cả giận nói: "Khuya nay về nhà ta lại thu thập hắn. Lão Nhị, hai người phải cẩn thận quản giáo tiểu tử này. Lấy đồ của muội muội, chơi thì chơi. Đập hỏng còn không phải là chân tiện?"

Về mặt thập phân nghiêm chỉnh.

Hoàng lão Nhị cùng Phượng Cô liên tục gật đầu đáp ứng.

Hoàng lão Nhị lau mồ hôi, cầm cái chân gậy của trâu gỗ tiến lên nhìn Đỗ Quyên cười làm lành nói: "Con trâu này để tiểu thúc cầm lại giúp người sửa. Sửa xong lại cho người chơi nga."

Ý tứ thực rõ rệt.

Chỉ là, Đỗ Quyên mới có chín tháng lớn, sao nghe hiểu?

Hắn bắt quá là nói cho người lớn ở đây nghe thôi.

Lâm Đại Mãnh vội cầm lại, cười nói: "Hay là để ta cầm về cho gia gia ta làm đi. Đồ do hắn làm ra, hắn quen tay rồi."

Tuy hấn không kế thừa tay nghề thợ mộc gia truyền, nhưng ở trong nghề, hấn biết rõ đồ chơi này không dễ làm. Vào tay Hoàng lão Nhị, đừng nói sửa chân trâu, chỉ sợ ba cái chân còn lại cũng bị sửa gãy luôn.

Hoàng lão Nhị đang hồi hận, vừa rồi vừa nói vừa nhìn khối gỗ chạm khắc kia, lập tức biết mình làm không được món đồ chơi này. Nghe hấn nói như vậy, vội gật đầu đáp ứng.

Một trận phong ba được trừ khử, Lâm Đại Mãnh và Lâm Đại Đầu rời đi. Lâm Xuân và Cửu Nhi còn không muốn đi, bị Lâm Đại Mãnh cứng rắn túm lấy, xách ra ngoài như xách gà con.

Còn có Nhậm Tam Hòa, lúc hấn đi, về mặt hấn đực ra.

Sao hấn có cảm giác mọi người bị tiểu nữ oa kia chơi đùa xoay quanh đâu?

Trở về nhà Lâm Đại Đầu. mọi người ngồi xuống.

Lâm Đại Mãnh thấy Nhậm Tam Hòa vẫn trầm mặc, nói: "Huynh đệ, đừng suy nghĩ. Chuyện trong nhà người ta, chúng ta không thể nhúng tay. Người ta là cha con anh em, chúng ta dựa vào cái gì nhúng tay? Còn có, ta cảm thấy việc này ta càng giúp càng phá hư."

Vợ hấn vội hỏi: "Là như thế nào?"

Lâm Đại Mãnh trợn mắt nói: "Còn nói, đều tại ngươi! Ngươi làm xiêm y cho Đỗ Quyên, dùng vải tốt như vậy làm cái gì?" Lại chuyển hướng Nhậm Tam Hòa, "Sau này Nhậm huynh đệ cũng đừng đưa con mồi cho Hoàng gia. Sống mà dựa vào người khác tiếp tế là không được, vẫn cần nhờ vào chính mình."

Lại sầm mặt đối với Lâm Đại Đầu nói: "Ngươi cũng vậy, sau này không được nhận con mồi của Nhậm huynh đệ. Hấn chưa thành thân, không cần tích cóp gia sản sao?"

Lâm Đại Đầu vội vàng gật đầu.

Vợ Đại Mãnh bưng tinh đại ngộ, nói: "Đúng rồi. Việc này phải trách ta. Mặc bộ xiêm y đó, khó trách người đổ mắt, lại không phải do chính mình kiếm được."

Nhậm Tam Hòa hiểu ra, biết mình phạm sai lầm lớn: một lòng chỉ nghĩ đến chiếu cố Đỗ Quyên, lại quên "Cây cao hơn rừng, gió sẽ làm gãy nhánh". Làm cho nàng trở thành người bình thường mới có thể bình an lớn lên.

Bởi vậy yên lặng cúi đầu suy nghĩ, sau này nên giải quyết thế nào.

Lâm Đại Mãnh không biết nói đạo lý lớn, chỉ ra lệnh cho bọn họ sau này không được tiếp tế Hoàng gia, muốn chiếu cố cũng phải âm thầm chiếu cố. Việc này liền qua đi.

Lại nói Hoàng gia, sau khi Lâm Đại Mãnh bọn họ đi, Hoàng lão cha cũng đi.

Tuy Phùng Thị nháo cho hung nhưng không có bị thương. Sau khi mọi người rời khỏi, lập tức bò khỏi giường đi làm cơm. Hôm nay hai khuê nữ đã thương tâm nàng. Tình cảnh 2 bé gái ôm đầu khóc rống như trẻ mồ côi, làm nàng tự trách không thôi.

Cho nên bà bà bọn họ đều đi, nàng vẫn nướng con thỏ, lại nấu đậu hủ và nấm, còn chưng trứng, làm năm sáu món ăn.

Buổi tối, người một nhà lặng yên ngồi trên bàn ăn cơm.

Phùng Thị ôm Đỗ Quyên, đút nàng ăn trứng trước.

Sữa vợ Đại Đầu không nhiều như trước, cho nên hiện tại Đỗ Quyên thường dặm thêm cháo và trứng gà.

Đang ăn, Hoàng lão Nhị gõ cửa tiến vào, đưa rổ trên tay ra nói cha mẹ kêu hẳn đưa đồ ăn đến, là một chén lớn thịt gà và một chén giò heo hầm đậu tương.

Đỗ Quyên kinh ngạc đến rớt cằm, nhìn Phùng thị cũng có biểu tình tương tự.

Hoàng Lão Thực càng kích động xoa tay vào nhua, vội kêu lão Nhị vào phòng ngồi.

Hoàng lão Nhị tưởng là nhà ca ca sẽ nổi lạnh lò băng, đại tẩu khẳng định còn nằm trên giường, đại ca và chất nữ nhất định đói bụng, ai ngờ tới thấy Phùng Thị đang ngồi trên bàn đút cho Đỗ Quyên, buông một hơi thở dài, cũng yên tâm.

Hắn vội cười nói: "Trong nhà đang chờ ta ăn cơm. Ta không ngồi."

Nói xong nhìn về phía Phùng thị, lại gọi một tiếng "Đỗ Quyên".

Phùng Thị cũng không lên tiếng, cúi đầu.

Đỗ Quyên hì hì cười, đối với hắn phát phát tay.

Hoàng lão Nhị thấy Phùng Thị không để ý tới hắn, vội tự quyết định nói: "Chất nữ thông minh, nhận được ta kìa." Lại hỏi Hoàng Tước Nhi vài câu, mới cảm không rõ đi về.

Hoàng Lão Thực nhìn ba bốn bát thịt trên bàn, hết sức cao hứng, vội thò đũa gấp gà, lại bị Phùng Thị đánh rớt.

Phùng Thị sầm mặt nói: "Ngươi cả ngày đi ra ngoài ăn, còn ăn không đủ sao? Cái này để dành cho Tước Nhi ngày mai ăn."

Hoàng Lão Thực ngượng ngùng cười nói: "Ta không ăn. Ta ăn đậu tương."

Phùng Thị không nói gì thêm, bới trong bát gà tìm một miếng lườn gà gấp cho Hoàng Tước Nhi. Đùi gà không có khả năng có, khẳng định dành cho Tiểu Bảo.

Hoàng Tước Nhi thụ sủng nhược kinh, nhỏ giọng nói: "Nương cũng ăn đi."

Lúc này, Phùng Thị không hung dữ với nàng, ngừng một lát mới nói: "Nương ăn móng heo."

Hoàng Tước Nhi cười hạnh phúc.

Ý nương là, thịt gà đều để dành cho nàng ăn.

Đỗ Quyên cao hứng ha hả cười, đem ngón tay chỉ về phía móng heo.

Phùng Thị buồn cười, thấp giọng nói: "Ngươi mắt thèm! Cái kia không thể ăn."

Hoàng Lão Thực thấy đại não qua đi còn có cảnh tượng ám áp này, thập phần hưng trí ngẩng cao đầu, vội nói: "Lấy một chút da cho nàng nếm thử. Da trơn, không có việc gì."

Phùng Thị do dự một chút, thấy Đỗ Quyên nhìn giò heo nuốt nước miếng, đành phải dùng chiếc đũa gấp một chút da đút cho nàng.

Đỗ Quyên bẹp miệng hai lần, cảm thấy hương vị rất thơm.

Nhưng nàng nhấp vài cái, da thịt lẫn lộn trong miệng mấy lần, nhai không nát, đành nuốt chửng.

Hoàng Lão Thực và Hoàng Tước Nhi nhìn chăm chăm vào nàng, thấy nàng ăn hữu tư hữu vị đều bật cười. Phùng Thị cũng nhin không được.

Chương 70

Mục Tiêu Cuộc Đời Của Tiểu Đỗ Quyên

Một bữa cơm qua đi, ngày lại trở về quỹ đạo của nó.

Nhưng không giống như trước. Nhậm Tam Hòa không mang con môi tới, xiêm y càng không có, ngay cả Lâm gia cũng không tặng đồ ăn.

Mùa xuân tháng 3, hoa hồng liễu xanh mơn mớn, Đỗ Quyên rút cuộc biết đứng lên.

Nàng rõ ràng kêu lên hai chữ "Tỷ tỷ", làm Hoàng Tước Nhi vui vẻ nửa ngày không khép miệng, lại cẩn thận nhìn lên cha và nương, bởi vì mọi người không có gọi bọn họ trước, nàng sợ bọn họ sinh khí.

Khi được 14 tháng 1 tuổi, Đỗ Quyên đã đi được vững vàng.

Cảm giác mình là chúa tể thân thể thật tốt, muốn đi đâu thì đi đó. Có thể nói chuyện thật tốt, có thể nói cho Hoàng Tước Nhi như thế như vậy. Hai chị em mỗi ngày đều có thương có lượng, nói không hết lời.

Cho nên, Đỗ Quyên cảm thấy rất vui sướng, cũng thực cảm tạ trời cao không để cho nàng xuyên tới thân người què hoặc người câm, đây là ân huệ lớn cỡ nào.

Đã biết đi thì không thể nhàn rồi, nên làm chút gì.

Đỗ đại tiểu thư đứng ở trong sân, hai mắt nhìn trời, rơi vào trầm tư.

Tỉ mỉ suy tính, nàng bỗng nhiên phát hiện mình không biết làm gì cả. Nói cách khác, nàng sinh hoạt trong sơn thôn căn bản không dùng được. Nhưng đã đến nơi này, nàng muốn học từ đầu. Nàng còn nhỏ, trước mắt chỉ có thể ăn không ngồi rồi.

Nhưng nàng không cho phép bản thân ăn không ngồi rồi.

Cuộc sống của nàng, mục tiêu nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Nói không lớn là bởi vì nàng không nghĩ tích cóp làm đại gia, mà ở đây, một góc hẻo lánh trong núi cũng không tích cóp nổi. Nàng cũng không nghĩ lập đại sự nghiệp, chỉ cần cơm no áo ấm, điền viên sinh hoạt như cũ Lâm gia là được.

Nói không nhỏ bởi vì Hoàng gia không có thợ mộc, cũng không là thợ đá, cũng không có người săn thú; hơn nữa, cho tới bây giờ, nàng cũng không có tính toán học ba nghề này. Cho nên nói, mục tiêu này trước mắt đối với Hoàng gia mà nói, có chút cao.

Mục tiêu định cao chút cũng không sai, nàng nghĩ.

Trước nuôi gà.

Nếu Lý Đôn nghe được lời này khẳng định cười đến chết: nàng làm sao biết nuôi gà!

Nếu lấy lương thực trong nhà cho gà ăn coi như là nuôi gà thì người nào cũng biết.

Đỗ Quyên không muốn như vậy.

Hừ! Trời không tuyệt đường người.

Nàng đứng nửa ngày trời không động, Lâm Xuân cho rằng nàng đang nhìn trời đếm chim. Vì thế bắt chước ngửa đầu nhìn, vừa đếm "Một cái, 2 cái, ba cái..."

Tiếp theo hẳn không biết, bởi vì hẳn chỉ biết đếm tới chừng đó thôi.

Đỗ Quyên bưng tỉnh, ho khan một tiếng, thu hồi ánh mắt nhìn trời lại. Nhìn thẳng bé kể bên, dùng tiếng nói trong trẻo của trẻ nhỏ nói: "Lâm Xuân, ta dạy ngươi, đếm: 1, 2, 3, 4, 5..."

Như tụng kinh, Đỗ Quyên bắt đầu nàng bắt đầu dạy học bước đầu tiên.

Dạy lần thứ nhất, trước học đếm tới 10, hơn nữa nhắc nhở hẳn "Không cho nói với người khác. Bằng không, không để ý tới người." Lâm Xuân dùng sức gật đầu.

Hoàng Tước Nhi từ trong nhà đi ra. Nói nàng muốn ra vườn hái rau, hỏi Đỗ Quyên có muốn đi hay không.

Đỗ Quyên nói: "Tỷ, chúng ta lưới cá. Nuôi gà. Gà đẻ trứng."

Hoàng Tước Nhi nghe xong kinh ngạc: "Lưới cá ở đâu?"

Đỗ Quyên chỉ ra ngoài, nói: "Dùng rỏ, lưới trong mương. Cá nhỏ."

Hoàng Tước Nhi có chút do dự nhưng rất nhanh sẽ gật đầu.

Bởi vì mặc dù muội muội nhỏ, nhưng từ khi có thể nói chuyện đã giúp nàng nghĩ kế, mỗi lần có thể nói đều không sai. Còn có, nàng cũng bắt quá chỉ 6 tuổi mụ, bởi vậy không thể chu toàn suy xét hiện thực, bình thường đều là tâm tính trẻ con. Nếu muội muội muốn lưới cá, vậy thì đi lưới cá.

Lâm Xuân càng tưởng Đỗ Quyên muốn chơi, vội thúc giục các nàng đi mau.

Ở phòng bếp tìm cái rỏ đan mịn muột chút, ba đứa trẻ đi tới một cái mương nhỏ.

Mương này cũng hai thước rộng. Mương như vậy trong thôn và ngoài đồng ruộng có thật nhiều.

Ở hạ du Đỗ Quyên tìm một chỗ tương đối hẹp, kêu Hoàng Tước Nhi đem rổ chặn ngang mương, hai bên trồng không dùng đất đá chặn lại, sau đó nói: "Cứ như vậy. Chờ một lát tới bắt cá."

Hoàng Tước Nhi hài lòng cười, nói: "Tốt, như vậy bớt việc a."

Lại hỏi: "Đỗ Quyên, nếu gà không ăn thì làm sao?"

Đỗ Quyên nói: "Phơi khô, băm nhuyễn, trộn, vò bóp."

Mắt Hoàng Tước Nhi sáng lên, nói: "Cho gà ăn thịt."

Bình thường nướng xào rau cho một chút thịt vụn, mùi vị đó thơm vô cùng. Bởi vậy, nàng cảm thấy chủ ý của muội muội thật không sai.

Lâm Xuân là đứa cẩn thận, lại nói, con trai thích vọc nước, hẳn ngại Hoàng Tước Nhi đắp đá bùn không được kín, tự mình chân trần đứng dưới mương, chông cái móng nhỏ dùng bùn lấp vào khoảng trống hai bên đầu rổ, làm cho hai tay đều là bùn.

Bận rộn đến mức đầy đầu mồ hôi mới ngược mặt đôi Đỗ Quyên kêu lên: "Đỗ Quyên, xem. Tốt lắm."

Đỗ Quyên vội khen: "Thật có năng lực. Đi lên, rửa tay. Rửa."

Lâm Xuân gật đầu, trong mương dùng sức chà tay.

Sau đó sẽ ngồi trên cỏ bên bờ rửa chân mang giày.

Đây là Đỗ Quyên dạy sinh hoạt thường thức: chơi như thế nào đều được, dơ tay phải rửa.

Mấy đứa trẻ hoàn thành công việc "hạng nặng", lòng tràn đầy trở về, quyết định chạng vạng đến thu cá.

Đỗ Quyên còn hưng trí bừng bừng đối với Lâm Xuân nói, nếu nuôi gà như vậy nó đẻ nhiều trứng thì nói Thu Sinh và Hạ Sinh ca ca đi ra ngoài lưới cá tôm nhỏ, như vậy có thể nuôi thêm nhiều gà, tương lai bọn họ sẽ có trứng gà ăn.

Lâm Xuân bị nàng vẽ phác thảo tiền cảnh hấp dẫn, đêm đó nháo với đại ca và nhị ca.

Lúc chạng vạng, Hoàng Tước Nhi bắt đầu nấu cháo bắp ngô.

Đỗ Quyên ở bên cạnh nhìn, bởi vì nàng muốn học nhóm lửa.

Đây chính là kỹ thuật sống, nàng học rất nghiêm túc.

Ai, nếu là kiếp trước Lý Đôn dạy nàng, nàng lại cứ lơ đãng như vậy thì thật thúc thủ vô sách (bó tay)!

Cơm nấu xong, hai tỷ muội hào hứng đi tới mương thu cá.

Hạ Sinh và Lâm Xuân ở cửa nhà nhìn thấy, vội đi theo xem náo nhiệt.

Hạ Sinh xung phong nhận việc nói: "Ta tới bắt. Tước Nhi, người không nên làm ướt giày, quay đầu nướng người mắng người."

Hoàng Tước Nhi gật đầu, lùi ra sau một bước cho hấn làm.

Trẻ con ở nông thôn bắt đồng, Hạ Sinh rất có kinh nghiệm. Hấn không lấy rõ trước, mà lấy gậy khua nước từ thượng du một đường tới chỗ chặn rõ, giống như đuổi chạy xuống, như vậy cá nhỏ sẽ bị xua vào rõ.

Đỗ Quyên không khỏi khen: "Hạ Sinh ca ca, rất biết cách làm."

Hạ Sinh ha hả cười, đứng ở bên mương, đưa cánh tay dài ra kéo rõ lên.

Lâm Xuân và Đỗ Quyên đợi không kịp tiến lên nhìn.

A, thực nhiều tôm cá nhỏ! Dự tính có hai ba con.

Đám trẻ cười to, rất có cảm giác thành tựu.

Hạ Sinh nhếch miệng cười nói: "Tước Nhi, các người nuôi trước. Nếu gà chịu ăn đẻ trứng, ta cũng đi lưới." Hấn cũng lên kế hoạch.

Hoàng Tước Nhi gật đầu.

Đề nghị của muội muội, nàng tin tưởng mười phần.

Kỳ thật muội muội luôn có ý nghĩ kỳ lạ, nàng cũng không biết.

Dù sao cũng là cho gà ăn, cá không cần bỏ ruột, cứ để trong rõ, treo trên cành trúc phơi nắng, vì sợ đẻ nơi khác bị mèo ăn vụng. Cứ như vậy, mèo người thấy mùi cá, đứng dưới cây trúc ngửa đầu kêu "meo meo" không ngừng.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị từ ruộng trở về. Phùng Thị vào bếp bận rộn, Đỗ Quyên nhìn cha nói: "Cha, người chẻ củi, xếp gọn. Tỷ tỷ chặt không nổi."

Từ lúc nghe Phùng Trường Thuận nói qua một lần, Hoàng Lão Thực chưa từng làm. Lúc Phùng Thị nấu cơm, nàng vừa nhóm lửa vừa bẻ gãy nhánh từng. Về phần Hoàng Tước Nhi thì càng phí sức, tay nhỏ bắt đầu có vết chai.

Đỗ Quyên quyết định thay đổi tình huống này.

Hoàng Lão Thực sáng khoái đáp ứng.

Từ trong lều kéo ra một bó nhánh cây ra, Đỗ Quyên kéo một băng ghế nhỏ qua cho hấn ngồi chẻ củi.

Đỗ Quyên ở bên cạnh nhìn, câu được câu không hỏi, hấn trả lời.

Chợt nghe Phùng Thị ở phía sau lớn tiếng mắng: "Tước Nhi, người tìm chết a! Lấy rõ này đựng cá con, tanh chết, làm sao còn đựng đồ ăn được? Người kéo cá con cá cháu về. Người ăn hả?"

Đỗ Quyên vội vàng chạy tới, đem sự tình nói rõ, nói: "Nướng, là ta kêu làm. Cá cho gà ăn."

Phùng Thị cũng không cho nàng mặt mũi, trợn mắt nói: "Người thật bản lĩnh! Lưới cá cho gà ăn. Người nghe ai nói?"

Đỗ Quyên chuẩn xác nói: "Nhậm thức nói."

Phùng Thị nghe xong hồ nghi nói: "Người đừng có tán dóc!"

Đỗ Quyên ủy khuất nói: "Là thật. Nhậm thức còn nói, sau này bắt chim trĩ cho ta nuôi. Nương, ta nuôi gà, để trứng cho nương ăn, sinh tiểu đệ đệ."

Nàng biết đây là điểm uy hiếp của Phùng Thị.

Quả nhiên, Phùng Thị nghe xong đôi mắt lập tức đỏ lên, bỏ lại một câu "Người thật nhiều ý kiến, chưa bò đã muốn đi. Còn nuôi gà nữa! Nếu người có thể nuôi gà, nương chết cũng nhắm mắt." Rồi xoay người rời đi, không truy cứu chuyện rõ nữa.

Cứ tưởng việc này qua đi, ai ngờ Phùng Thị vào bếp vẫn mắng Hoàng Tước Nhi, nói nếu để muối muối rơi xuống nước sẽ đánh gãy đùi nàng. Còn nói, không bỏ ruột đám cá nhỏ kia sẽ dễ bị hư thối, căn bản chỉ biết phá hoại, không biết làm chính sự.

Đỗ Quyên thở dài, cảm thấy mình không biết làm việc.

Đồng thời, nàng cũng cảm thấy tiền cảnh không sáng sủa.

Bởi vì người lớn luôn cảm thấy hành vi của tiểu hài tử đều không đúng đắn, đều là nghịch ngợm. Ngay cả Thu Sinh lớn như vậy, đi ra ngoài bắt cá, thím Lâm còn nói là hấn tìm có đi chơi. Huống chi nàng mới bấy lớn, quý mới tin nàng thật muốn nuôi gà.

Mùa hè ngày dài, ăn xong cơm tối trời còn sáng.

Phùng Thị và Hoàng Tước Nhi dọn bát, Hoàng Lão Thực và Đỗ Quyên ngồi trong sân hóng mát.

Đỗ Quyên tiếp tục sai sử lão cha: "Cha, chẻ củi đi."

Hoàng Lão Thực không làm, nói: "Đã chặt một bó, đủ cho ngày mai rồi."

Đỗ Quyên chu môi nói: "Cha lười."

Hoàng Lão Thực không chút phật lòng, nói: "Lúc này không phải thập phần vội, mỗi ngày buổi tối ta về chặt cũng thế thôi."

Đỗ Quyên oán thăm: đây căn bản là qua ngày nào hay ngày đó.

Nàng sẽ không buông tha hấn, lại nói: "Trước đây cha không chẻ, tỷ tỷ nấu cơm làm tay bị thương."

Hoàng Lão Thực ngồi trên ghế đung đưa quạt hương bồ, cười híp mắt nhìn khuê nữ, không coi lời của nàng ra gì.

Đỗ Quyên bỗng nhiên ghé sát vào hấn, nhỏ giọng nói: "Nhậm thức cho ta con thỏ. Ta không lấy."

Hoàng Lão Thực trừng lớn mắt hỏi: "Sao ngươi không lấy?"

Đỗ Quyên giảo hoạt nhìn hẩn chớp chớp mắt, nói: "Ngươi chẻ củi, ta sẽ lấy."

Hoàng Lão Thực há hốc mồm.

Đỗ Quyên lại thêm một câu "Nhậm thúc nói, ngươi lười, không thương khuê nữ."

Những lời này vừa ra, Hoàng Lão Thực ngây dại.

Ngưng một lát, hẩn đứng dậy đi chẻ củi.

Đỗ Quyên nhặt quạt hương bồ lên, đứng bên cạnh giúp hẩn đuổi muỗi.

Hoàng Lão Thực cảm thấy không yên: hèn chi Nhậm huynh đệ không đưa món ăn thôn quê tới, thì ra là thấy hẩn lười, không thương khuê nữ.

Hẩn vừa chẻ củi, vừa hỏi hỏi Đỗ Quyên: "Nhậm thúc ngươi thật nói đùa con thỏ?"

Đỗ Quyên gật đầu nói: "Ân. Còn có gà. Nhậm thúc nói, đưa gà sống cho ta nuôi."

Hoàng Lão Thực nghe xong ánh mắt tỏa sáng, hai tay vung loan đao, phá lệ ra sức.

Nuôi gà hay không nuôi gà, không sao cả; gà đưa tới là có thể giết ăn nha!

Thật ra Nhậm Tam Hòa căn bản chưa nói qua chuyện này, nhưng Đỗ Quyên không thềm để ý.

Không phải nàng mặt dày luôn cầu hẩn tiếp tế, mà là nàng nghĩ, mặc kệ hẩn có lai lịch gì, nếu ở đây bảo hộ nàng, nàng không ngại lợi dụng một chút.

Lúc trước hẩn tặng xiêm y lại đưa con mồi, chung quy không phải là kẻ lâu dài.

"Cho ngươi cá không bằng chỉ ngươi cách bắt cá", không bằng dùng lực lượng của hẩn, làm cái nhà này hưng vượng lên mới là chính đạo.

Chương 71

Cuộc Sống Hạnh Phúc

Hoàng Lão Thực bị khuê nữ sai sử thành công, là không được yên tĩnh nữa.

Chạng vạng hôm sau, sau khi kết thúc công việc, Đỗ Quyên như cũ thúc hấn chẻ củi.

Mãi đến khi một đồng củi được chẻ hết, xếp gọn như lỗ châu mai như lời Phùng Trường Thuận nói, Đỗ Quyên mới hăng hái biểu dương hấn; Vì thế, nàng nói với Nhậm Tam Hòa là muốn một con thỏ.

Nhậm Tam Hòa thập phân kinh ngạc.

Đỗ Quyên không chút xấu hổ đếm trên đầu ngón tay, đối với hấn nói: "Muốn xèng nhỏ, cái cuốc nhỏ, dao nhỏ, lưới nhỏ, gùi nhỏ, rỏ nhỏ..."

Nhậm Tam Hòa ôn nhu hỏi tiểu nữ oa: "Ngươi muốn những thứ này để làm gì?"

Đỗ Quyên cười híp mắt nói: "Ta muốn."

Nếu nói ra một đồng kế hoạch, hấn sẽ kinh ngạc đến ngây người. Đơn giản cái gì cũng không nói, chỉ là muốn. Nếu canh chừng nàng dùng những vật này cho việc gì, so với đi săn da cáo còn dễ dàng hơn.

Nhậm Tam Hòa buồn bực.

Nếu Đỗ Quyên thật muốn da cáo, hấn còn dễ dàng kiếm được. Mấy thứ này tuy không bao nhiêu tiền, nhưng trước mắt hấn thật không dễ tìm được.

Vì thế, hấn ra ngoài núi một chuyến, mới coi như làm đủ.

Sau đó liên tục đưa vài lần chim trĩ đến, đều là sống, có lông vũ rất xinh đẹp. Dân bản xứ gọi là "Hồng gà cảnh".

Nguyện vọng muốn ăn gà của Hoàng Lão Thực căn bản không thể thực hiện. Toàn bộ gà đều bị Phùng Thị cắt cánh thành gà nhà để nuôi.

Rốt cuộc nàng cũng hiểu, khuê nữ thật muốn nuôi gà.

Mặc kệ có thể nuôi thành hay không, nàng còn nhỏ tuổi đã biết bận tâm trong nhà, làm lòng nàng phá lệ mềm mại càng thêm thích nàng. So với Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi càng như nàng nhạt về.

Phùng Thị thiên vị Đỗ Quyên không chỉ vì chuyện đó, còn bởi vì khuê nữ này quá tri kỷ.

Nàng cứng rắn quán lấy Hoàng Lão Thực, khiến hắn chẻ hết củi xong, lại kêu hắn làm chuyện khác, thường dùng thanh âm êm ái gọi:

"Cha, cho heo ăn."

"Cha, vại hết nước."

"Cha, giúp nướng gánh củi về."

"Cha. Đem bao đậu này lên gác xếp đi."

Tóm lại, việc nhà nàng đều trông coi, đem việc nặng giao hết cho Hoàng Lão Thực. Nàng và Hoàng Tước Nhi cũng làm chút việc trong khả năng, Phùng Thị căn bản không cần nàng phân công.

Vì thế. Hết thấy đều gọn gàng ngăn nắp hẳn lên.

Có lúc Hoàng Lão Thực không nghe theo, Phùng Thị sẽ lớn giọng mắng lên.

Bởi vì, nàng phát hiện Đỗ Quyên an bài tốt hơn mình.

Lại nói, Hoàng Lão Thực bị Đỗ Quyên thúc giục cũng rất vui thích. Hắn tựa như con lừa kéo cối xay, mắt bị bịt kín nhưng vẫn cố đuổi theo củ cà rốt treo phía trước, mãi đến khi làm xong việc mới có thể ăn được củ cà rốt kia.

Củ cà rốt chính là Nhậm Tam Hòa đánh món ăn thôn quê.

Chỉ cần Đỗ Quyên mở miệng, Nhậm Tam Hòa sẽ đưa. Đỗ Quyên không cần, Nhậm Tam Hòa sẽ không đưa.

Hoàng Lão Thực cảm thấy cuộc sống như thế có đầu ra.

Mỗi ngày từ sáng sớm đến chạng vạng, Đỗ Quyên đều đứng ở cửa viện đưa đón cha mẹ.

Nhìn thấy Hoàng Lão Thực và Phùng Thị trở về, thật xa nàng đã kêu "Cha! Nương!"

Hoàng Lão Thực hoàn toàn bị nàng "thuần hóa", vừa nghe nàng kêu, liền cao giọng đáp "Ai! Khuê nữ!". Phùng Thị sụp mí mắt, cố ý nghiêm mặt, nàng ngượng ngùng biểu hiện tình cảm ra ngoài, trừ phi là lúc kích động.

Chẳng những kêu cha mẹ, thấy người khác Đỗ Quyên cũng kêu.

"Thím Lâm đã trở lại?"

"Đại Đầu bá bá."

"Thu Sinh ca ca."

Lâm Đại Đầu lập tức cười như hoa sen, giòn giã đáp lời.

Bởi vì từ trước tới nay Đỗ Quyên không gọi hắn, đối với hắn cũng không hoà nhã.

Hôm nay cũng không biết là làm sao, chắc là gọi người thuận miệng, phanh không kịp nên kêu không chữa một ai, làm cho Lâm Đại Đầu vui vẻ không thôi.

Xem ra Đổ đại tiểu thư không có tiềm chất làm ác nhân.

Mọi người thấy vẻ mặt hối hận của Đổ Quyên sau khi lỡ kêu Lâm Đại Đầu, đều cười.

Thu Sinh có chút "Đại nam tử chủ nghĩa". Hắn cũng đặc biệt thích Đổ Quyên, mỗi lần về nhà đều mang một cái gì đó cho nàng chơi, có khi là một con đế mèn bự. Hôm nay hắn giống như hiến vật quý, lấy ra một con chim nhỏ chưa biết bay cho nàng.

Đổ Quyên cảm thấy thịnh tình không thể chối từ.

Nàng thích những món đồ chơi của Cửu Nhi bởi vì tạo hình của nó giống như những tác phẩm nghệ thuật. Nhưng nàng không phải là tiểu hài tử, đế mèn, châu châu, chim nhỏ gì đó, nàng thật tâm không có hứng thú chơi.

Vì thế, đôi mắt đen bóng của nàng vụt sáng lên đối với Thu Sinh nói: "Cho Lâm Xuân chơi."

Thu Sinh như làm ảo thuật, lấy một con chim từ trong túi tiền ra, nói: "Ta còn một con. Đây là cho ngươi chơi."

Mặt Đổ Quyên giật giật: đem người ta biến thành "Nhà tan điều tán", đùa nhỏ này...

Vì cứu lại con chim nhỏ này, nàng đành phải nhận lấy.

Có một lão hán thả trâu không đi ngang qua cửa Hoàng gia, mà đi bên con đường nhỏ. Mỗi ngày sớm muộn gì đều thấy thân mình nho nhỏ của một bé gái đứng ở cửa kêu người, cái miệng nhỏ thật ngọt, cảm thấy thú vị, nên cách thật xa đã phát tay với nàng.

Đổ Quyên lập tức giòn tan nói: "Gia gia, thả trâu trở lại?"

Lão hán rất cao hứng, nhảy xuống trâu chạy tới, rất cẩn thận từ trong túi lấy ra mấy quả đại hồng hồng cho nàng. Đây là mang về cho cháu trai, chia một nửa cho nàng.

Đổ Quyên nhận lấy, đưa một trái lên miệng ném ném, ngửa đầu cười nói: "Ngọt. Cảm ơn gia gia."

Lão hán vừa muốn nói chuyện, chợt nghe Thu Sinh cả kinh kêu lên: "Trâu chạy kìa, Tôn gia gia."

Tôn lão hán vội vàng xoay người đuổi theo trâu, còn không quên quay đầu hướng hai vợ chồng Hoàng Lão Thực nói: "Lão Thực a, khuê nữ người thật tốt."

Đây là lời khen ngợi tốt nhất.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị đều cảm thấy có mặt mũi gập bội.

Đỗ Quyên như vậy, không phải vì kéo nhân duyên, lấy lòng khoe mẽ, mà là nàng sớm muộn gì đều thích đứng ở cửa viện, nhìn người trong thôn "Mặt trời mọc mà làm, mặt trời lặn mà nghỉ", nhàn nhã đi lại trên con đường thôn nhỏ. Tình cảnh giống như một bức họa.

Khụ khụ!

Nàng thừa nhận mình có chút lãng mạn. Mỗi ngày đều qua như vậy, còn trang điểm thương thức tình thơ ý họa.

Nhưng thôn Thanh Tuyền sớm tối gì thật sự rất đẹp.

Ách, lúc này cũng rất đẹp!

Lập tức, Đỗ Quyên nắm ống tay áo của cha vào nhà, vừa nhìn vào cái gùi trên tay hấn hỏi: "Cha, hôm nay bắt được bao nhiêu cá nhỏ?"

Hoàng Lão Thực cao giọng cười nói: "Hôm nay được nhiều, có bảy tám lượng."

Đỗ Quyên đang muốn nói chuyện, Phùng Thị hỏi: "Đỗ Quyên, hôm nay gà đẻ mấy cái trứng?"

Đỗ Quyên lập tức phần chần nói cho nàng biết: "12 cái. Hai con gà mái rùng cũng đẻ trứng."

Phùng Thị nghe xong cao hứng, quay đầu lại hỏi: "Ngươi thả riêng sao?"

Đỗ Quyên lắc đầu nói: "Không có, nhưng ta nhận được. Trứng nhỏ hơn một chút, phía trên còn dính tơ máu nữa."

Phùng Thị gật đầu nói: "Ngươi lấy đến đây, ta chung co ngươi ăn. Trứng đẻ lần đầu tiên là bổ nhất. Lấy thêm ba cái ra, buổi tối sao rau hẹ. Tỷ tỷ ngươi nấu cơm xong chưa?"

Đỗ Quyên vội nói: "Nấu xong rồi, đang đợi nướng về xào rau. Nướng, buổi tối nấu nấm đi. Ta muốn ăn nấm."

Vừa nói vừa cười đối với Hoàng Lão Thực chớp chớp mắt, ý là buổi tối ăn ngon.

Hoàng Lão Thực cũng vui vẻ không khép được miệng.

Trong nhà ăn càng ngày càng ngon, hấn làm việc có sức.

Đỗ Quyên lập tức đi vào phòng cầm năm cái trứng gà ra giao cho Phùng thị, Phùng Thị liền đi xuống bếp. Hoàng Tước Nhi cùng Đỗ Quyên vội vàng xử lý đám cá nhỏ. Hoàng Lão Thực mang bắp ngô và thành phẩm thu được vào sân.

Dùng cá bột nuôi gà rất có hiệu quả.

Phải thanh lý sạch sẽ đám cá nhỏ, bằng không lúc phơi bụng cá dễ bị thối rữa, còn kéo thêm ruồi bọ. Sau khi phơi kho tôm cá nhỏ xong, dùng hòn đá mài nhuyễn, trộn cỏ, cám và bầy tám tạp loại gì đó cho gà ăn.

Cho gà ăn như bình thường thôi, bắt quá cần mẫn hầu hạ chút. Không có kỹ thuật hàm lượng, bởi vì Đỗ Quyên không biết kỹ thuật.

Trước mắt Hoàng gia có 35 con gà. Trong đó có 32 con gà mái, 12 con đã đẻ trứng.

Đừng tưởng chuyện này dễ dàng. Bình thường người ta chỉ nuôi hơn 10 con, thậm chí chỉ có mấy con, nhiều nhất cũng là hai mươi mấy con. Nhà Đỗ Quyên xem như "nhà giàu nuôi gà".

Bởi vì nhà nông công việc nhiều, nuôi gà nuôi heo đều là tiện thể, không có ai bỏ hết công phu ra chăn nuôi, cũng không có nhiều lương thực để nuôi.

Tỷ như nuôi gà, một ổ trứng nhiều nhất có thể ấp ra hai mươi con gà con. Nếu hầu hạ không tốt, chết mấy con gà con là bình thường. Đợi lớn hơn một chút, chạy khắp nơi sẽ dễ bị mất. Cũng không biết là bị mèo hay chó cắn hay bị chồn tha đi. Còn có bệnh chết không tính. Va chạm, đợi trưởng thành, gà trống giết thịt, chỉ có gà mái mới giữ lại đẻ trứng.

Một đường đào thải, có thể còn lại bao nhiêu?

Đỗ Quyên thực áy náy, bởi vì đám gà này, Hoàng Tước Nhi mệt hơn trước nhiều.

Đương nhiên, nàng cũng không nhàn hạ: lúc gà còn nhỏ, nàng canh giữ ở cửa sân, không cho chúng nó đi ra ngoài, sợ đi ra ngoài mất luôn. Lại canh chừng mèo chó trong nhà không cho chúng nó tai họa gà con. Lại không dám nhốt chúng, sợ ở chung một chỗ sinh bệnh. Chúng nó thả khắp sân, nàng đi theo sau thanh lý.

Như thế gom được không ít phần, nàng dùng để bón hoa hướng dương.

Ở dưới chân tường rào, nàng trồng hơn mười cây hoa hướng dương.

Lúc ấy cũng bị Phùng Thị mắng một trận, nói một sân gà, thứ này khẳng định không nuôi nổi. Vì thế, nàng trông chừng gà, không cho chúng mổ hoa hướng dương.

Ai, nàng cảm thấy ở nông thôn không dễ, tận lúc này nàng mới thấu hiểu "Ai biết trên bàn cơm, hạt hạt đều vất vả."

Cũng may gà con chết năm con, còn sót lại rất cuộc trưởng thành. Hoa hướng dương cũng trĩu nặng to như cái đĩa, sắp thu.

Lần này ảnh hưởng từ thành quả thu được, Phùng Thị chấp nhận việc hai tỷ muội làm, không hề mắng các nàng làm chuyện không đứng đắn. Hoàng Lão Thực xuống ruộng làm việc cũng mang theo cái rọ bắt cá con.

Hơn nữa nói trước mắt, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi thu thập tôm cá nhỏ xong, thì Hoàng Lão Thực cũng thu gọn xong đồ trong sân, Phùng Thị cũng vừa vặn kêu ăn cơm tối.

Vì thế, Hoàng Lão Thực tươi cười rạng rỡ ngồi bên bàn ăn.

Lúc này là lúc hẳn có hình tượng chủ nhà nhất.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi giống như chim nhỏ, bay tới bay lui phòng chính và nhà bếp, giúp Phùng Thị bung cơm bung đồ ăn, cầm chén đĩa, rất hăng hái không thấy vất vả.

Phùng Thị không yên lòng, cao giọng ngăn cản nói: "Đỗ Quyên, người đặt ở đó. Làm vỡ chén, coi ta không đánh người."

Đỗ Quyên cười hì hì không để ý tới nàng.

Dọn bàn xong, có bốn món ăn: một chén hồng đỏ xào cà, một chén trứng chung, một chén rau hẹ xào trứng gà, một chén nấm.

Lập tức, Hoàng Lão Thực đầu bàn, Phùng Thị cuối bàn, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi ngồi bên trái, mọi người bắt đầu ăn cơm.

Phùng Thị đem bát trứng chung màu vàng trắng giống như thạch quả trực tiếp để trước mặt Đỗ Quyên, "Ăn trứng trước rồi mới uống cháo ngô."

Đỗ Quyên gạt đầu, dùng muôi gỡ rạch trứng ra làm hai, nói với Hoàng Tước Nhi, "Tỷ tỷ, hai chúng ta ăn. Đây là trứng để lần đầu tiên."

Hoàng Tước Nhi ghé sát vào nàng cùng múc ăn.

Hình ảnh này không phải là lần thứ nhất, Phùng Thị nhìn cũng thích.

Dù sao Hoàng Tước Nhi cũng là con gái ruột của nàng. Nếu Đỗ Quyên bá đạo, ăn mảnh, chắc nàng sẽ không thiên vị như vậy.

Hoàng Lão Thực gắp một miếng lớn rau hẹ xào trứng đưa vào miệng ăn, hài lòng thở ra một hơi, cười nói: "Qua mấy ngày nữa những con gà mái khác cũng nên đẻ trứng. Đã nuôi nhiều ngày như vậy."

Đỗ Quyên hai ba ngụm ỉn hết nửa phần trứng chung của mình, rồi mới bung bát cháo ngô lên, ra vẻ hung ác nói: "Nếu chúng nó không đẻ trứng, sẽ giết ăn, đỡ uổng phí lương thực."

Hoàng Lão Thực vừa nghe vội đối với Phùng Thị nói: "Nương nàng, ta giết một con gà trống đi. Giữ lại cũng vô dụng, còn ham đánh nhau."

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên không khỏi nhìn nhau cười.

Chương 72

Ngày Lành Mỗi Ngày Mỗi Có

Phùng Thị trừng mắt nhìn chồng, nói: "Gà trống kia ta dùng để đổi muối."

Ông ngoại mang muối đến đã sớm ăn hết rồi.

Hoàng Lão Thực lập tức cúi đầu.

Phùng Thị cười lạnh một tiếng nói: "Không phải người đưa đi hết sao? Đều tặng cho cha người mới tốt."

Đỗ Quyên thấy không khí thay đổi, vội vàng nói sang chuyện khác, nhìn Phùng Thị nói: "Nương, ruộng nương đã xong hết rồi chưa? Bắt đầu từ ngày mai người lên núi hái nấm. Ta rất thích ăn nấm."

Thỏ sản vùng núi, Đỗ Quyên thích nhất là nấm.

Nói là sơn trân, mặc dù thanh đạm, lúc không thịt có thể dùng nó bổ khuyết tràng vị, ăn sao cũng không ngán.

Chỉ là nấm nấu ra hình dạng không đẹp mắt, không giống kiếp trước Đỗ Quyên ăn nấm hương, tròn trịa hoàn chỉnh. Nấm sau khi phơi khô thực dễ bị nát. Từng khối nhỏ nhiều nếp nhăn nhìn giống như miếng vải rách vậy.

Chỉ cần trên bàn có món ăn này, Đỗ Quyên nhất định ăn nhiều hơn.

Nàng ngồi xồm trên băng ghế dài, cánh tay duỗi ra gấp nấm, giống như sợ gấp ít thì lát nữa sẽ không còn. Kỳ thật nàng không muốn gấp nhiều lần, cánh tay với xa rất khó chịu.

Hoàng Tước Nhi mím môi cười.

Phùng Thị không nhịn được cười, giận nói: "Gấp ít đi một chút, cũng không phải là không có."

Ngưng rồi lại nói: "Người nghĩ thật hay, nấm phải lên trên núi có mới được. Tìm khắp nơi, cũng không dễ dàng. Ta còn phải hái hạt dẻ và hạt thông nữa. Năm trước ông ngoại người không vào sơn. Năm nay cần chuẩn bị nhiều thỏ sản vùng núi, chờ cuối năm đưa một chút ra ngoài."

Người trong núi, nhân tình qua lại chỉ là những thứ này.

Sống cũng nhờ vào nó. Lúc không có đồ ăn có thể thêm một chén đồ ăn. Lúc không có lương thực còn có thể lấp bụng. Cho nên thu thỏ sản vùng núi mùa thu quan trọng không kém trồng trọt.

Hoàng Tước Nhi dời tới bên người Đỗ Quyên, ghé vào tai nàng thì thào hai câu.

Đỗ Quyên cười gật đầu liên tục.

Phùng Thị như biết các nàng nói gì, sầm mặt xuống, nhìn Hoàng Tước Nhi nói: "Nếu ngươi dám mang muội muội lên núi, ta đánh gãy chân của ngươi! Ngươi cho là chơi vui? Không nói tới sói, đập trúng rắn ngươi cũng chết."

Hoàng Tước Nhi cúi đầu không dám hé răng.

Vừa rồi đúng là nàng nói với muội muội, một ngày nào đó các nàng lên núi đào măng hái nấm.

Đỗ Quyên vội vàng nói: "Tỷ tỷ nói đợi trưởng thành mới lên núi. Nương, chờ ta và tỷ tỷ trưởng thành sẽ giúp ngươi đốn củi, nhặt nấm, hái lá trà, còn có thể đào thảo dược bán lấy tiền."

Phùng Thị xem xét nàng, "hừ" một tiếng, tức giận nói: "Vậy ta sẽ chờ. Lúc có thể làm việc, đừng có gọi ngươi lại không động."

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên liền nở nụ cười.

Phần lớn trẻ con luôn thích mới mẻ, lúc lớn lên thì lười sợ mệt nhọc.

Đỗ Quyên hướng Hoàng Lão Thực nói: "Cha! Ngươi cũng thêm sức lực, làm xong việc đồng áng cùng nương lên núi đi tìm thảo sản vùng núi. Nhậm thúc thích ăn thịt nướng nấm. Ngươi tìm nhiều một chút, đến mùa đông ta tìm hán lấy chút thịt về nấu măng, nấu nấm, nấu hạt dẻ."

Nàng luôn không quên đưa "cà rốt" tới trước mặt Lão Thực.

Phùng Thị trầm mặt nói: "Không cho ngươi đòi đồ Nhậm thúc."

Đỗ Quyên vội nói: "Ta không có lấy không, ta mời hán ăn cơm."

Hoàng Lão Thực liên tục gật đầu nói: "Đúng! Không lấy không, không lấy không."

Hán vô hạn hoài niệm mùa thu năm trước.

Khi đó Nhậm Tam Hòa đem con môi đến, vợ lấy chút thảo sản vùng núi nấu, mọi người đều ăn vui vẻ. Ngày như vậy mới gọi là thoải mái.

Phùng Thị không để ý hán, hỏi Hoàng Tước Nhi: "Còn lại muối đều đổ vào trong bình?"

Hoàng Tước Nhi gật đầu.

Chân chờ một chút lại nói: "Đại Nữu tỷ tỷ hai ngày trước đến mượn một chút."

Mặt Phùng Thị liền trầm xuống.

Bà bà đến mượn muối không chỉ một lần.

Đỗ Quyên nuốt cháo, tới gần Phùng Thị nhỏ giọng hỏi: "Nương, chúng ta để dành được rất nhiều trứng gà. Nếu nãi nãi đến mượn trứng gà phải làm sao?"

Vẻ mặt không yên lòng.

Phùng Thị nghe xong trừng mắt nói: "Không cho mượn! Nhà ai mà không có trứng gà?"

Đỗ Quyên cũng không để ý, thần bí hề hề đề nghị: "Nương, chúng ta nấu trứng trà ăn đi. Ăn vào trong bụng, trong nhà sẽ ít đi. Ta sẽ nói với người ta là gà mái nhà ta còn chưa đẻ trứng."

Phùng Thị thấy nàng rõ ràng muốn ăn trứng trà, lại nói lời trẻ con, nhin không được buồn cười. Nhưng lời của Đỗ Quyên đã nhắc nhở nàng: có nhiều trứng gà như vậy sao không nấu ăn?

Không ăn bà bà đến đòi cũng thế!

Vì thế, nàng có ý trầm mặt nói: "Người muốn ăn, buổi tối nương nấu. Đừng kéo những lời này, người ta nghe sẽ nói là người lớn trong nhà dạy."

Đỗ Quyên mừng rỡ, cùng Hoàng Tước Nhi nhìn nhau cười, bàn tay ngầm khều nhau dưới bàn, vừa gật đầu nói "Ta sẽ không nói", rồi hướng Hoàng Lão Thực nói: "Cha cũng không được nói!"

Trên bàn này, Lão Thực là không đáng tin nhất.

Hoàng Lão Thực nghe vợ nói buổi tối sẽ nấu trứng trà, mừng rỡ vội nhận lời nói: "Không nói, cha sẽ không nói. Gà mái chúng ta đều chưa đẻ trứng, nào có trứng gà."

Ba mẹ con Phùng Thị đều cười.

Nhất thời, tinh thần mọi người phấn chấn. Ăn xong, mỗi người tự giác làm việc của mình: Hoàng Tước Nhi thu thập bát đĩa rửa bát; Hoàng Lão Thực đem táo ra sân phơi, bởi vì gà đã lên chuồng; Phùng Thị và Đỗ Quyên đi vào phòng lấy trứng gà,

Trứng gà đựng trong một cái sọt đan bằng tre, đặt ở đầu giường Phùng Thị.

"Nấu bao nhiêu?" Đỗ Quyên hỏi.

"Nấu... bốn mươi." Phùng Thị tính nhẩm đáp.

"Nấu năm mươi đi." Đỗ Quyên sợ ít, "Ta muốn đưa chút cho Nhậm thúc."

Phùng Thị không lên tiếng, cúi đầu đếm.

Hai mẹ con đếm đủ 50 trứng gà nâu bung vào nhà bếp.

Thấy Hoàng Tước Nhi đã nhanh tay rửa xong bát đĩa, Đỗ Quyên lập tức trong trẻo nói: "Cha, cho heo ăn."

Hoàng Lão Thực vội ném chổi đi vào, khiêng thùng nước rửa bát ra ngoài.

Trong bếp, Phùng Thị bắt đầu lấy nguyên liệu, trừ bỏ lá trà, muối và tương, còn có một loại lá thơm được hái từ trên núi. Trong núi mua không được tương đậu, đều dùng tương đậu nhà mình tự phơi.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi rửa trứng gà.

Rửa xong bỏ vào nồi.

Hoàng Tước Nhi bên bếp lò nhóm lửa.

Phùng Thị phân phó nói: "Lửa nhỏ chút. Lửa lớn trứng sẽ bể."

Hoàng Tước Nhi đáp ứng một tiếng, dùng lửa nhỏ nấu.

Phùng Thị và Đỗ Quyên tựa vào bên bếp đợi.

Ước chừng trứng chín Phùng Thị nhân tiện nói: "Được rồi!", vừa mở nồi ra.

Đỗ Quyên vội vàng bung cái ghế nhỏ để cạnh bên bếp, đứng lên trên, tay vịn bếp lò, hỏi: "Nương, nấu xong?"

Phùng Thị lắc đầu nói: "Đợi sáng mai hãy ăn. Ta gỡ một lần trước."

Nói xong, dùng muôi trúc múc trứng gà ra cho vào trong rổ nhỏ. Sau đó cầm lấy một cái trứng gà, nhẹ nhàng gỡ vào thành nồi, vừa gỡ vừa chuyển động trứng gà.

Hoàng Tước Nhi cũng đứng dậy đến xem.

Đỗ Quyên vội hỏi: "Gỡ như vậy làm cái gì?"

Phùng Thị nói: "Gỡ trứng gà cho đập vỏ rồi ngâm trong nồi, để ngấm gia vị."

Nói xong, đưa trứng gà đưa cho hai khuê nữ xem, quả nhiên quả trứng có vết rạn.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi bừng tỉnh đại ngộ.

Phùng Thị gỡ từng cái trứng, xong bỏ chúng vào nồi nước lá trà, đập vung lại, phủ tay nói: "Tốt lắm. Tước Nhi khơi tro ra. Không cần thêm củi, nấu âm ỉ đến sáng mai, mùi vị đó mới thơm."

Hoàng Tước Nhi vội đáp ứng.

Đỗ Quyên chưa hết thắc mắc, hỏi: "Nương. Nước lá trà ngày mai đổ đi sao? Thật uổng, hay là dùng để nấu thứ khác."

Phùng Thị nói: "Nấu cái gì?"

Đỗ Quyên nghĩ, thịt kho tốt nhất, nhưng không thịt lấy gì kho, nhân tiện nói: "Nấu hạt dẻ đi."

Phùng Thị nghĩ nghĩ, cảm thấy có thể thử một lần. Không nói gì khác, nước sốt đó có tương và muối, đổ đi đích thực đáng tiếc.

Vì thế, Đỗ Quyên lại tranh thủ được một món ăn vặt khác.

Lập tức mọi người lại đi lấy đồ ra rửa sạch sẽ xong mới hài lòng đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phùng Thị lấy trứng trà ra, dùng nước đó nấu hạt dẻ. Hạt dẻ đều dùng dao khoét một cái lỗ nhỏ mới bỏ vào nồi nước, để dẻ thấm gia vị ngon miệng hơn.

Nàng lấy mười cái trứng trà ra bỏ vào rổ nhỏ, kêu Đỗ Quyên đưa tới nhà Lâm Đại Đầu cách vách.

Ân tình vợ Đại Đầu cho Đỗ Quyên bú sữa, nàng vẫn luôn nhớ kỹ.

Đỗ Quyên cũng nghĩ như vậy, vội cầm rổ trứng gà chạy như bay đi cách vách.

Cả nhà Lâm Đại Đầu đang ăn điểm tâm.

Đỗ Quyên cười cong ánh mắt, chào hỏi mọi người, rồi đưa trứng trà.

Huỳnh đệ Thu Sinh vui mừng, bỏ bát xuống, ai nấy tự cầm một cái trứng gà gõ gõ, bóc vỏ.

Đỗ Quyên thấy Lâm Đại Đầu cũng đưa tay lấy trứng gà, vội nói: "Không cho Đại Đầu bá bá ăn."

Lâm Đại Đầu ngạc nhiên nói: "Sao không cho ta ăn?"

Thu Sinh cố ý hỏi: "Đỗ Quyên, mười cái trứng làm sao chia?"

Đỗ Quyên nghiêm trang nói: "Thu Sinh ca ca và thím được 2 cái, Hạ Sinh ca ca và Lâm Xuân ca ca được ba cái, Đại Đầu bá bá không có."

Thu Sinh và Hạ Sinh cười ha ha, thím Lâm cũng nhin không được.

Lâm Đại Đầu đen mặt, buồn bực hỏi: "Đỗ Quyên, Đại Đầu bá bá đâu có đắc tội người, sao chán ghét ta như vậy chứ?"

Hắn không tin Đỗ Quyên có thể nhớ rõ chuyện lúc nhỏ.

Đỗ Quyên đích xác nhớ rõ lại không thể nói ra, nên nghênh cằm nhỏ lên, nói như thật: "Vì không thích người! Một đời chán ghét người!" Nói xong dựa vào người thím Lâm, điềm nhiên hỏi: "Thích thím."

Vợ Đại Đầu vừa cười vừa gắp một miếng thịt khô dứt cho nàng ăn.

Thu Sinh và Hạ Sinh cười nghiêng ngả.

Nếu là người khác nói cha bọn họ như vậy, họ đã sớm nhào lên đánh. Nhưng bộ dáng nhỏ nhắn của Đỗ Quyên chỉ làm cho bọn họ cảm thấy chơi

vui. Thậm chí, nhìn bộ dáng cha khôn quẩn, họ cảm thấy sung sướng khi người gặp họa.

Lâm Đại Đầu không thể nhịn được nữa, dùng chiếc đũa gõ vào đầu Hạ Sinh, cả giận nói: "Tiểu tử đáng chết, người ta chán ghét cha ngươi, ngươi còn cười được?"

Tai tay Hạ Sinh che đầu né tránh, nói: "Sao muội muội chỉ chán ghét ngươi? Khẳng định ngươi đã làm chuyện xấu."

Lâm Đại Đầu cả giận nói: "Lão tử làm chuyện xấu gì?"

Hai cha con âm ỹ.

Thứ vị nhất là tiểu Lâm Xuân, hấn cười khan hai tiếng trước, thừa dịp Đỗ Quyên và nương nói chuyện, từ dưới đáy bàn lạng lẽ đưa cái trứng trà cho cha, ý bảo hấn giấu đi, đợi muội muội đi hãy ăn.

Lâm Đại Đầu cảm động vạn phần, cảm thấy tiểu nhi tử tốt.

Lâm Xuân không ăn trứng gà nữa, bò xuống ghé, đối với Đỗ Quyên nói: "Đỗ Quyên, đi, ta lấy thứ tốt cho ngươi!", rồi nắm tay Đỗ Quyên chạy ra phía ngoài.

Vợ Đại Đầu thấy hấn như thế, liền cười nói: "Thứ gì tốt chứ, còn không phải là khoai núi. Thu Sinh, ngươi đi tới bếp lò đào ra. Đừng để cho Xuân Nhi làm ròi mặt mày đầy tro."

Thu Sinh vừa cắn trứng gà, vừa bận rộn đi.

Quả nhiên Lâm Xuân dẫn Đỗ Quyên tới phòng bếp, tới cửa bếp lò sờ soạng, "Nương nướng khoai núi. Cái này không đen."

Thì ra Đỗ Quyên thích ăn khoai núi nướng, kêu Hoàng Tước Nhi lúc nấu cơm nhét khoai núi vào lò nướng. Nhưng thường bị nướng cháy như than, đen tuyền, ăn một tay đen xì.

Lâm Xuân nói cái này không đen, cũng không biết làm sao.

Lâm Xuân ngồi bên bếp lò, hai tay cố sức cầm cái cặp gấp than lên, thò vào lò đào khoai núi.

Thu Sinh từ phía sau đuổi tới, nói: "Để cho ta làm. Ngươi muốn chui đầu vào bếp lò sao."

Nói xong đi tới kéo Lâm Xuân lên, một tay cầm cái cặp gấp than đào.

Quả nhiên từ trong bếp lò đào ra 2 củ khoai núi, vỏ khoai còn nguyên màu đỏ, chỉ là có chút nhẵn.

Thu Sinh dùng sức phủ hai lần, sạch hết tro mới đưa cho Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cầm lấy, còn âm áp mới hỏi: "Đã chín chưa?"

Thu Sinh nói: "Chín. Ngươi bóp thử coi, đều mềm nhũn."

Ba người vừa đi vừa nói, trở về nhà chính.